

Arrest

nr. 219 325 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2018 houdende “*weigering tot inschrijving in het Rijk*”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANHECKE *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is geboren te Genk op X.

1.2. Op 11 december 2013 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

1.3. Op 11 september 2018 verzocht verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.4. Op 4 oktober 2018 werd beslist geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Betrokkene werd op 11.12.2013 afgevoerd uit het Vreemdelingenregister. Op 11.09.2018 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Uit het Europees strafregister in het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 24 januari 2014 te Heerlen (Nederland) werd aangehouden en daarna reeds in een Nederlandse gevangenis heeft verbleven tot hij op 07.06.2018 terug naar België kwam.

Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel: Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Dat verzoeker, dewelke zijn gehele leven op Belgisch grondgebied heeft verbleven en zijn familiale bindingen uitsluitend op Belgisch grondgebied vertoeven, op ernstige wijze in zijn fundamentele rechten wordt miskend, aangezien verwerende partij bij het nemen van de beslissing op geen enkele wijze rekening werd gehouden met art. 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan (dewelke onlosmakelijk verbonden is met het verzoek tot inschrijving vanwege verzoeker), stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er voorafgaand aan zulk onderzoek een grondige toetsing aan art. 8 EVRM dient plaats te vinden.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het recht op familie wordt verder gezet en verder ontwikkeld¹. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing.

Wanneer verzoeker wil inroepen dat zijn recht op familieleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Verzoeker vormt aldus ontegensprekelijk een effectieve familiecel met zijn Belgische zus, haar Belgische echtgenoot en hun kinderen (stuk 3).

De ouders van verzoeker zijn overleden (stuk 4), dewelke voorafgaand aan hun overlijden, verzoeker uitsluitend hebben grootgebracht op Belgisch grondgebied en derhalve verzoeker geen enkele band heeft met Marokko of enig ander land.

Dat gelet op de bovenstaande uiteenzetting, verzoeker tegemoet komt aan de jurisprudentiële voorwaarden en aldus genoeglijk kan aantonen dat er een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op een familieleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)."

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik enig onderzoek gevoerd naar de familiale situatie van verzoeker, dewelke geboren is op Belgisch grondgebied, zijn sociale bindingen uitsluitend op Belgisch grondgebied bevinden, alsmede zijn enige familie.

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond. Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in schending van zijn familiecel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat in het verzoekschrift de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing niet wordt betwist. Verzoeker betwist niet de toepassing van artikel 19, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), volgens welke het recht op terugkeer wordt verloren na een afwezigheid van meer dan een jaar uit het Rijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit het verzoekschrift niet dat dat verzoeker de elementen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM bij het indienen van zijn aanvraag tot herinschrijving aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel, maar is enkel een antwoord op een aanvraag die werd geformuleerd door verzoeker. Er mag van de verzoeker worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt waarmee hij meent dat de overheid rekening moet houden (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht

rust eveneens op de burger. Er kan van de overheid niet worden verwacht dat zij een standpunt inneemt met betrekking tot de elementen die verzoeker in het kader van zijn aanvraag niet heeft aangebracht. De Raad merkt ten overvloede op dat dit niet verhindert dat verzoeker deze elementen alsnog ter beoordeling van het bestuur voorlegt in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT